

28 Οκτωβρίου 2014

Μα που πηγαίνουν τα 150€; Ουγκάντα Ιούλιος 2014

/ [Γενικά](#)

Της κ.Ασημίνας Διονυσώτη-Παπαπαύλου

Η μέρα του ταξιδιού έφτασε. Όλα έτοιμα και να μαστε εκεί..!

Που να φανταστώ ότι αντί σε αεροπλάνο θα μπαίναμε στην μηχανή του χρόνου!
Ενός χρόνου πολύ μακρινού, ενός χρόνου αγνώριστου και ξεχασμένου..

Βρισκόμαστε στην Ουγκάντα, κάπου γύρω στα... Απίστευτο!! Ο χρόνος εδώ έχει σταματήσει αιώνες πριν.!

Δρόμοι από κοκκινόχρωμα χαραγμένοι από νεροποντές, μοιάζουν με άδεια ποτάμια

που έχουν παρασύρει στο διάβα τους ότι βρήκαν και αφού στέρεψαν χάθηκε η μαγεία του νερού και απέμεινε γυμνή η αλήθεια....

Πραμάτειες πρόχειρα απλωμένες σε μουσαμάδες για χιλιόμετρα με λογής - λογής πράγματα, φρούτα, λαχανικά, έπιπλα, όλα μέσα στο κοκκινόχωμα. Το φαρμακείο μια παράγκα, δίπλα της μια άλλη, κάτι κρέμεται .... πλησιάζοντας διακρίνουμε ένα μαύρο μπούτι αγελάδας και μερικά συκώτια γεμάτα μύγες ....., δίπλα το κουρείο και παραδίπλα το ιατρείο..... Μυριάδες κόσμος πάει κι' έρχεται .... και κάποια μωρά μέσα σε χαρτόκουτα εκεί στην άκρη του δρόμου κάνουν τα πρώτα τους βήματα σε αυτή την ατελείωτη αγορά, παρέα με κάποια κότα, ένα κουνέλι, ένα γουρούνι.....Μπουσουλάνε και δίπλα στο δρόμο τα μηχανάκια και τα αυτοκίνητα να τρέχουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα..... βιάζονται να προλάβουν κάτι που ποτέ δεν έρχεται..... και τα μωρά στα όρια του δρόμου..... **ΜΑ ΠΟΙΟΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΩΡΑ ;**

Κι' άλλα παιδιά πιο κάτω στο δρόμο έχουν στα χέρια κίτρινα μπιτόνια. Πάνε για νερό.. Όσο πλησιάζουμε τόσο μπορούμε να προσδιορίσουμε πιο εύκολα την ηλικία τους, θα είναι το πολύ 7-8 ετών, μόνα ξυπόλητα σε ένα δρόμο που δεξιά και αριστερά είναι ζούγκλα και αυτοκίνητα και το νερό..... χιλιόμετρα μακριά, και είναι ακόμα 11 η ώρα..... μα δεν πάνε σχολείο; **ΜΑ ΠΟΙΟΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ;**

Πύργοι ψηλοί στην άκρη του δρόμου που σιγοκαίονται, είναι τα τούβλα φτιαγμένα από λάσπη και τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο και σε σειρές υψώνονται σε πύργο. Πόσο όμορφα να τα κοιτάς, και δίπλα φιγούρες παιδιών που δεν διακρίνεις την ηλικία είναι βουτηγμένες σε ένα λάκκο με λάσπη και κάτι κάνουν... βουτούν μέσα και βγάζουν λάσπη με τα χέρια τους, την τοποθετούν σε καλούπια και την δίνουν σε άλλους που φτιάχνουν τον πύργο.. μα είναι παιδιά και είναι η ώρα 11..... μα δεν πάνε σχολείο; **ΜΑ ΠΟΙΟΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ;**

Και είναι μεσάνυχτα κι' ο τόπος γεμίζει με παιδιά ξυπόλητα, που ξεχύνονται στους δρόμους σαν ζωάκια ψάχνοντας κάτι να βρουν, κάπου να κάτσουν, να κοιμηθούν..... Μα τι είναι όλα αυτά τα παιδιά?

- Α!! Αυτά είναι παιδιά ορφανά, δεν έχουν κανένα και ήρθαν όλα από πολύ μακριά σε κάποιο φορτηγό..... **ΜΑ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΠΟΙΟΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΣΤΗΝ ΟΥΓΚΑΝΤΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ;**

Και εκεί που απελπίζεσαι, εκεί που βουλιάζεις, γύρω στην ώρα του δειλινού, οι δρόμοι γεμίζουν με παιδιά ντυμένα άλλα στα κόκκινα, άλλα στα κίτρινα, άλλα στα ροζ και άλλα στα μπλε, άλλα μεγάλα και άλλα μικρά, μαλάκια με χάντρες ή κουρεμένα, παιδιά που φωνάζουν, παιδιά που γελούν που χαίρεσαι να τα κοιτάς, κρατάνε μια τσάντα, φοράνε παπούτσια..... και αναρωτιέσαι που ήταν αυτά;

- Α!! ναι, είναι αυτά που πηγαίνουν ΣΧΟΛΕΙΟ....., μαθαίνουν να γράφουν και να διαβάζουν, μαθαίνουν να παίζουν και να τραγουδούν, έχουν ιατρείο και μαγειρείο, βρίσκουν να φάνε και να κοιμηθούν.. **Και ξέρεις, είσαι ΕΣΥ αυτός που προσέχει αυτά τα παιδιά, εσύ που δεν κλείνεις τα μάτια, εσύ που δεν κλείνεις τα αυτιά, εσύ που απλώνεις τα χέρια και αγκαλιάζεις για αυτά τα παιδιά!**

ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ !!!

Η Αφρική για μένα λειτούργησε σαν ένας καθρέπτης, μέσα στον οποίο για πρώτη φορά είδα τον εαυτό μου .. (και τρόμαξα...!).

Σημείωση 3ης Αποστολής. Η κ. Ασημίνα Διονυσώτη-Παπαπαύλου είναι φιλόλογος και βοήθησε εθελοντικά στην 3η αποστολή της Ιεράς Μονής Παναγίας Χρυσοπηγής στην Ουγκάντα τον Ιούλιο του 2014. Την ευχαριστούμε «από καρδιάς» πολύ